

Värdet på en själ

De ljusa kvällstimmarna är förbi, natten har intagit staden och sluter allt i sin väg i ett mörker. Kylan sprider sig sakta ut efter tegelväggarna och hänger kvar i luften i väntan på att något ska hända. Jag har aldrig upplevt en sådan rå kyla förut. Det är sen höst och vintern är på språng. Jag ser upp mot himmelen, en tjock dimma lättar upp och bakom tittar en stjärnklar himmel fram mellan hustaken. En nästan full måne skymtas bakom den skingrande dimman. Den lyser försiktigt upp natten med sitt klara, vita sken. Tänk vilken känsla att kunna yla som vargarna mitt i natten, till en sådan måne. Jag skulle vilja, men vågar inte det nu.

Gatorna är kusligt tysta och stilla, men jag är inte rädd. Jag fryser, sådär så att kylan biter en i skinnet, och jag kurar ihop mig allt jag kan på den lilla kartongbit till säng jag hittat och blundar. Tankarna virvlar runt i mitt huvud. *Hur kunde jag hamna här? Vart gick allt snett? Varför?* Jag backar tillbaka i minnet och kommer ihåg vad som hände. Bilderna som rullar framför mina ögon är tydliga och känslorna alldeles för starka. För inte allt för länge sedan, något som samtidigt känns som en evighet, var jag hemma med min familj. Vi skrattade, busade och kramades. Just då var jag världens lyckligaste själ.

Dagen jag kom till den här världen var så spännande. Jag minns det som om det vore igår, trots att jag var så liten var alla intryck så starka och äkta. Lukten av mamma, smaken av mammas goda mjölk och *känslan*. Ja jag kanske inte kunde se så mycket första tiden då min syn inte var fullt utvecklad, men jag kände värmen från min mamma och det var allt som behövdes. Jag välkomnades med öppna armar, kärlek och närhet. Under den kommande tiden växte jag med stormsteg. Min mamma lärde mig och mina syskon hur vi skulle prata och uppföra oss. Min pappa var inte så närvarande under min uppväxt tyvärr, jag träffade honom några gånger, men jag fick aldrig riktigt chansen att lära känna honom. Även om pappa inte fanns där hade mamma andra runt omkring sig som hjälpte henne att ta hand om mig och mina stökiga syskon. De var en kvinna och en man som såg till att vi skötte oss och som fixade mat åt oss då och då. Jag förstod att de inte var mina föräldrar, men de betedde sig som att de var det.

Hur som helst så älskade vi alla varandra väldigt mycket. Ibland när vi var för busiga och gjorde något dumt blev vi tillsagda på skarpen. Vi lärde oss snabbt vad vi fick och inte fick göra, men det var självklart roligt att testa gränserna ibland. Det är sånt ungar gör, speciellt jag. Av min syskonskara var jag minst och mest olik de andra, både i utseende och egenskaper. Under hela min uppväxt var jag vildast, kanske berodde det på att jag hade så mycket energi i kroppen som jag var tvungen att bli av med. Värst var det när jag fick mina första tänder för då ville jag sätta tänderna i allt möjligt. Mamma såg inte alltid när jag fick tag på något och inte mina extra föräldrar heller, men det slutade oftast med att någon tog sakerna ifrån mig innan jag hann stoppa det i munnen och svälja.

När jag lärde mig att gå ordentligt var det så gott som körda. Jag var oslagbar och ohanterlig och det var chanslösa. Jag var en riktigt vild unge utan gränser. De kunde då och då sätta mig i en hage på golvet för att hålla koll på vart jag var någonstans. Det var riktigt orättvist faktiskt. Framåt kvällarna kunde jag vara väldigt trött efter en energifylld dag med bus och lek med mina syskon, men vissa kvällar när jag inte kunde sova lade jag mig bredvid mamma i sängen och hon gjorde mig lugn. Självklart skulle mina syskon också trängas där med oss. Det var lite jobbigt ibland, speciellt när vi nästan låg på varandra. Det var inte ovanligt att få klaustrofobi och jag ville ju ha mamma för mig själv, men ska jag erkänna tyckte jag det var ganska mysigt också. Jag kände mig trygg och älskad där.

Under några veckor hade vi besök av flera människor som var helt nya för mig. Mamma verkade inte heller känna dem, men bemötte alla på ett trevligt och respektfullt sätt så det gjorde jag med. Mammans två vänner, det vill säga mina extra föräldrar var också där och gjorde likadant. Jag förstod inte riktigt varför de var där, men så småningom klarnade bilden. Mamma berättade för mig och mina syskon med tårar i ögonen att hon inte längre skulle ta hand om oss, att vi skulle få bo hos någon annan. Vi var helt enkelt för kostsamma att ha kvar, även om mina extra föräldrar hjälpte till. Det var därför dessa människor hade varit hemma hos oss, de var där för att ta mig och mina syskon därifrån. Vi skulle bli bortadopterade. Jag var arg och förtvivlad. Jag kunde se i mammans blick att något var fel. Hon hade uppfostrat oss så pass länge så varför skulle hon inte fortsätta? Jag visste att det här inte var hennes egna beslut. Hon hade inte haft något att säga till om, men varför? Vad hade min mamma gjort för fel? Eller var det mig och mina syskon det var fel på? Mamma berättade att livet var så här ibland. Det var inget vi kunde göra åt. Jag förstod aldrig varför.

En efter en blev mina större syskon hämtade och placerade hos nya familjer. Jag blev hämtad sist av alla. Kanske ingen ville ha mig? Jag hörde rätt ofta av mina extra föräldrar att jag var olydig och vårdslös. Skulle det vara något negativt? Det fanns svaga förhoppningar inom mig att det kanske var bra, för då skulle jag få stanna kvar. Till slut blev det min tur i alla fall. Efter ett tag kom en familj som hälsat på tidigare och hämtade mig. Första gången de hade varit där hade jag varit trevlig mot dem, men den här gången var jag rädd och ledsen. Jag ville inte lämna mitt hem och min mamma. Jag såg på henne att hon ogärna ville lämna ifrån mig också. Hur mycket jag än kämpade och ropade efter henne kunde jag inte göra någonting. Hon hade tårar i ögonen, men log mot mig och sa att jag skulle klara mig fint utan henne. Det höll jag inte med om. Hur kunde hon skicka iväg sina egna barn och bara acceptera det?

Veckorna gick hos min nya familj. Kvinnan som hämtat mig var till en början väldigt snäll och tog hand om mig. Saknaden och minnena från min riktiga mamma och syskon skar i mig. Detta gjorde mig ohanterlig, även om jag försökte göra mitt bästa så kunde jag inte kontrollera det. Kvinnan och hennes familj vände snabbt till att bli irriterad på mig. Minsta sak jag gjorde var fel, om det så var att jag solade när jag åt mat, spred ut alla leksaker över hela huset eller gjorde nåt impulsivt som att skrika bara för att få lite uppmärksamhet och någon som kramade om mig för att jag behövde kärlek. De accepterade mig aldrig och jag insåg att det kanske var mig det var fel på. De skällde på mig hela tiden, suckade och beklagade sig över mig.

En dag fick dem nog av mig. Jag fick följa med in till i stan och ta med mig min favoritleksak, en mjuk nallebjörn. Jag trodde att vi kanske skulle gå till parken, och på sitt sätt så gjorde vi det. Väl framme i stadsparken så sa de åt mig att jag fick springa och leka. Jag var glad och sprang det fortaste jag kunde till parken för att leka och vänta på att min nya mamma och pappa skulle komma ikapp mig som de hade gjort tidigare. Den här gången var annorlunda. Jag satt i parken med min nallebjörn länge och väntade. Efter en stund hade solen gett upp och det hade jag med, jag förstod att de aldrig skulle komma tillbaka för att hämta mig. De hade lämnat mig där för att de inte ville ha mig. I den stunden började jag acceptera att det var något fel på mig eller något jag gjort. Jag kanske var olydig och vårdslös och det var därför ingen ville ha mig. Varför skulle annars både min riktiga mamma (även om det inte var

hennes val) och min ”nya” mamma lämna mig? Just då ville jag inget hellre än att komma hem till min riktiga familj.

Tankarna tog flera varv innanför mitt pannben så det nästan värkte. Jag kommer ihåg allt med min riktiga familj, det känns som att det var evigheter sedan jag såg dem sist. Jag saknar dem så det gör ont i mig och älskar dem så mycket att jag skulle kunna göra vad som helst för att få vara med dem igen. Sista dagen jag såg min mamma var då allt började gå utför. Jag försöker stöta bort det, minnen får mig bara att gråta ännu mer. Jag är inte längre en oslagbar, vild unge. Jag är sårbar och ensam.

En sval bris sveper förbi. Kartongen är kall och hård, men jag har börjat vänja mig vid det är laget. Sedan dagen i parken har jag oftast hittat mat i soporna, de flesta slänger en hel del där har jag lärt mig. Ibland sitter jag och tigger mat på gatan från folk som går förbi. Har jag tur kan någon ge mig en macka eller så. Det händer dock ytterst få gånger. De flesta ser bara ner på mig som om jag vore skräp. Folk går förbi mig nästan varje dag, men nästan ingen möter mig med blicken. Jag ber om hjälp, men ingen lyssnar. Jag gråter, men ingen verkar bry sig. Ingen vill veta hur jag hamnade här. Varför kan ingen se mig? Varför kramar ingen om mig eller pussar mig som de gjorde när jag var liten? Inget är som de brukar. Det fanns en tid som nu är förbi då jag var världens lyckligaste själ. Den här världen är skev och tom på kärlek, det har jag tyckt sedan jag hamnade här på gatan. Finns det någon kärlek kvar? Jag försöker vara stark och tro på mig själv, det har min mamma lärt mig. Jag kan överleva det här, även om jag känner mig svag. Sinnena lämnar mitt huvud och jag somnar.

Jag vaknar mitt i natten, en man skriker och sparkar på mig. Det är en lös spark men det gör ont och jag gnyr till av smärta. Kämpa, tänker jag. Vik dig aldrig. Det är lättare sagt än gjort.

- Snorvalp, stick härifrån, ryter mannen.
Jag har inte mod eller ork att svara och om jag gör det så förstår han mig ändå inte. Jag bara tittar upp på honom tårögd och ber om nåd. Mannen fäktar mot mig. Han måste vara ägaren till restaurangen som slänger sina sopor här.
- Försvinn härifrån, Jag har inget till dig. Du har inget här att göra! Skriker mannen.
Jag sänker blicken till marken, gör mig så liten och oskyldig som möjligt och springer så fort jag kan ifrån gränden och den hemska mannen.

Jag vandrar en bra bit innan jag så småningom hittar en annan plats att sova på. Det börjar regna, stora droppar träffar mig i ansiktet. Jag sträcker ut min tunga och fångar upp några vattendroppar, det är riktigt gott. Kroppen skakar av kyla och hunger. Jag kan inte stå kvar på gatan så jag kryper försiktigt genom ett hål i ett stängsel och går fram till några soptunnor vid en husvägg. Det är inte den bästa tänkbara platsen, men det får duga. Min kropp är helt orkeslös, benen har ingen kraft kvar att lyfta min taniga kropp längre och jag måste vila. Jag kryper in bland soptunnorna och gömmer mig så gott det går. Platsen är mer avlägsen, i utkanten av staden. Det är en stor risk att sova här, men just nu har jag inget annat val. Trött, blöt och med en kurrande mage somnar jag igen bland några sopor. Den här gången mer osäker och rädd på vad som kan hända.

Nästa morgon vaknar jag än en gång med ryck, den här gången av att en dörr smäller till alldeles intill mig. Solen har ännu inte sträckt ut sina strålar över horisonten, det är gryning. Min puls höjs snabbt som av en reflex, hjärtat bankar hårt innanför mina revben. Det är en av mina överlevnadsinstinkter som reagerar på fara. Jag hör fotsteg ner för en trappa, de närmar sig platsen jag befinner mig vid. Jag kryper ihop allt vad jag kan, hjärtat bankar ännu hårdare. Mitt huvud säger åt mig att springa, men min kropp tvingar mig att stanna. Är det kört för mig nu? Skulle någon komma och skälla och sparka på mig igen? Fotstegen kom närmare. Ingen kan missa att jag är rädd nu, jag skakar. Det finns ingen utväg att fly. Ett lock på soptunnan bredvid mig dras upp. Jag sitter helt handlingsförlamad och vågar nästan inte ens andas. Vad som än skulle hända nu har jag ingen chans att försvara mig. Jag är i underläge, chanslös. Då plötsligt...

En mild och fräsch doft träffar mitt ansikte, den luktar gott med tanke på den andra lukten av soporna jag har fått stå ut med senaste tiden. Det blir helt tyst. Jag höjer långsamt blicken för att se efter vad som hänt. Kanske är jag redan död, är det här himmelen? Nej, ovanför mig kollar två klarblåa ögon ner på mig.

- Stackars liten! Vad gör du här alldeles ensam? Frågar kvinnan bedrövat.
Jag är skräckslagen, men hör på hennes röst att hon inte menar något illa. Jag sitter kvar, fortfarande förlamad.
- Så liten och skör, du måste vara utsulten! Vill du ha lite god mat kanske?

Jag skiner upp när jag hör ordet mat, det är något som jag förstår i alla fall. Kvinnan plockar bort soporna jag har framför mig som en skyddsbarriär. Hon plockar försiktigt upp mig i sin famn. Jag gnyr till av smärta, min kropp värker. Hon märker att jag har ont och ser att jag är rädd. Hon säger lugnande till mig:

- Ingen fara, du behöver inte vara rädd. Jag ta hand om dig. Hon rynkar lite på näsan.
- Först måste du tvättas, du stinker verkligen sopor!

Jag viftar lite på svansen för att visa att jag inte är rädd längre. Jag höjer öronen och slickar henne på näsan för att visa min tacksamhet. Jag är så glad att hon hittade mig. Jag hade nästan helt tappat hoppet om er människor.

Min nya matte är verkligen den bästa jag vet, hon är min familj nu och jag gör mitt bästa för att visa henne min eviga tacksamhet och kärlek så ofta och mycket jag kan. Hon räddade mitt liv, en riktig hjälte och jag lovar att skydda henne i alla stunder. För det är så vi gör. Jag har gått vidare i livet. Självklart älskar och saknar jag min riktiga familj fortfarande, men nu har min matte fyllt mitt tomrum med kärlek och jag kan acceptera det för att hon accepterar mig. Jag har äntligen hittat hem.

Jag vet hur det känns att vara bortglömd och oönskad av världen. Lämnad helt ensam på gatan, men jag vet också hur det är att vara älskad. Det visade min mamma mig när jag var liten och nu min matte Cecilia. Jag har hittat min bästa vän, som jag älskar med hela mitt liv och jag vet att hon älskar mig för det påminner hon mig om *varje* dag. Jag ska aldrig lämna hennes sida. För som sagt hunden är ju trots allt människans bästa vän.

Jag vill berätta lite för dig vem jag är och hur jag hamnade här, jag vet att du är nyfiken. Mitt namn är Hope. Jag är 24 veckor gammal, om jag minns rätt, och jag är en hund. När jag var 11 veckor blev jag bortadopterad till en familj som inte ville ha mig. När jag var 22 veckor gammal lämnades jag i en park. Det var en riktigt tuff, jobbig och riskabel tid i mitt liv som gatuhund och för mig är en vecka en hemskt lång tid, en evighet. Ingen ska behöva bli behandlad på det sättet jag blev, inte ens en hund som jag. För vi har också känslor och de är precis lika viktiga som dina, oavsett vad och vem du är. Jag har fått en andra chans att leva tack vare Cecilia. Hon såg mig för den jag är, en hopplös och busig liten valp som bara vill bli älskad. *Som jag ser det kunde detta ha varit någon annans historia, kanske ett människobarn, men den här gången var det min historia. // Hope*